

opusdei.org

Carta do Prelado (febreiro de 2016)

Na súa carta do mes de febreiro, o Prelado do Opus Dei convida a aproveitar ben o tempo de Coresma deste ano xubilar e considera unha das obras espirituais de misericordia: rezar polos vivos e polos defuntos.

14-03-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Deica pouco, ao comezar a Coresma, resoará de novo o clamor do profeta, que nos fala de parte do Señor:

convertédevos a min de todo corazón, con xaxún, con pranto e con queixume. Rasgade os vosos corazóns e non os vosos vestidos.

Convertédevos ao Señor, o voso Deus, porque é clemente e compasivo, lento á ira e rico en misericordia [1].

A invitación a un cambio fondo cobra particular actualidade no Ano da misericordia, tempo especial de graza para a humanidade enteira. E que confianza e seguridade prodúcenos saber que ***o Señor está disposto a darnos a graza sempre, e especialmente nestes tempos; a graza para esa nova conversión, para a ascensión no terreo sobrenatural; esa maior entrega, ese adiantamento na perfección, ese acendernos máis***[2].

Ao longo destes meses, loitemos para progresar pola senda da conversión, que é como un resumo do camiñar cristián. Afirmao san Xoán Paulo II na encíclica *Dives in misericordia*: «O auténtico coñecemento de Deus, Deus da misericordia e do amor benigno, é unha constante e inesgotable fonte de conversión, non soamente como momentáneo acto interior, senón tamén como disposición estable, como estado de ánimo. Quen chegan a coñecer deste xeito a Deus, quen o ven" así - engadíaa-, non poden vivir senón converténdose sen cesar a El. Viven, pois, *in stáu conversiónis*; é este estado o que traza a compoñente máis profunda da peregrinación de todo home pola terra *in stáu viatóris*»[3].

San Xosemaría insistía en que ***cada día non é unha conversión: son moitas conversións. Cada vez que ti rectificas e, se ante unha cousa***

que non vai -aínda que non sexa pecado-, procuras divinizar máis a túa vida, fíxeches unha conversión[4].

Todas e todos precisamos rectificar o rumbo, orientar a nosa mente, o noso corazón e as nosas obras ao Señor, apartándonos do que nos desvíe ou nos poida afastar del, porque todos experimentamos a inclinación a pecar, como ensina san Xoan: *se dicimos que non temos pecado, enganámonos a nós mesmos, e a verdade non está en nós. Se confesamos os nosos pecados, fiel e xusto é El para perdoarnos os pecados e purificarnos de toda iniquidade. Se dicimos que non pecamos, facémoslle mentireiro, e a súa palabra non está en nós* [5].

A Coresma -tempo especial de oración, de penitencia, de práctica das obras de caridade- debe tocar a nosa alma en profundidade. O feito

de que agora coincida cun ano destinado a proclamar especialmente a misericordia divina, constitúe un novo acicate para esmerarnos en corresponder co afán de conducirnos como mellores fillas e fillos do Pai celestial, que nos mira con piedade a cada unha, a cada un. Quizá resulte este un bo momento para deternos nun balance moi persoal e comprobar como seguimos as recomendacións do Papa para este ano santo, en unión con toda a Igrexa.

Quero determe, entre as diversas prácticas coresmales, nunha das obras espirituais de misericordia: rezar polos vivos e polos defuntos. A oración polas persoas máis próximas a nós e, en xeral, por quen atopamos ao longo da nosa xornada, maniféstase moi necesaria. En primeiro lugar, porque esa oración dilata o noso corazón, buscando unha maior semellanza con Xesús; e

tamén porque impide -ou, polo menos, volve máis difícil- caer nunha excesiva preocupación polas cousas persoais.

Sorprendía vivamente como san Xosemaría esforzábase en rezar máis polas persoas coas que se cruzaba; e igualmente chamaba a atención a súa constante oración polos defuntos, tamén cando vía un cemiterio ou un enterro: disposición que coidaba un día tras outro.

Legounos un exemplo marabilloso; ao conversar cunha persoa, comezaba ese diálogo acudindo ao seu anxo custodio; se ía dun lado para outro, a pé ou nalgún medio de transporte, pedía ao Señor polas xentes que atopaba no camiño, aínda que non as coñecese e quizá non volvease velas nunca máis. Cada oración polos outros era un progreso nesa conversión constante á que aspiraba, para identificarse máis con

Xesucristo, sentindo na súa alma que ***non cabe pensar que xa estamos orientados totalmente cara a Deus; é necesario ir facendo sucesivas conversións que nos acheguen á santidad***[6].

Esta disposición asegura e reforza a resposta á chamada a buscar seriamente a santidad, que todos recibimos. O Papa Francisco lembra o encontro do Señor con Mateo.

«Pasando diante do banco dos impostos, os ollos de Xesús póusanse sobre os de Mateo. Era unha mirada cargada de misericordia, que perdoaba os pecados daquel home e, vencendo a resistencia dos outros discípulos, escólleo a el, o pecador e publicano, para que sexa un dos Doce» [7].

O perdón dos pecados vai sempre unido a unha invitación ao seguimento de Xesucristo. Deus non se limita a borrar as nosas faltas,

cando lle suplicamos sinceramente perdón, ou cando acudimos á Confesión sacramental; senón que infunde ademais en nós a graza do Espírito Santo, que consolida a presenza da Trindade na alma. «Toda vocación na Igrexa ten a súa orixe na mirada compasiva de Xesús. Conversión e vocación son como as dúas caras dunha soa moeda e implícanse mutuamente ao longo da vida do discípulo misioneiro» [8].

Achegámonos ao 14 de febreiro, aniversario da data na que o Señor manifestou a san Xosemaría que tamén as mulleres (en 1930), e logo os sacerdotes Numerarios (en 1943), podían incardinarse no Opus Dei. Máis tarde, en 1950, viu que tamén os outros sacerdotes diocesanos podían pertencer á Sociedade Sacerdotal da Santa Cruz. Por iso, este aniversario alzar como unha xornada de acción de grazas na vida dos membros do Opus Dei,

acompañados pola gratitude de tantas mulleres e de tantos homes que se alimentan do espírito da Obra.

O afán de levar a luz e a vida de Cristo aos demais brota como algo connatural coa vocación cristiá, e supón unha fonte perenne de gozo. Reafirmábao Bieito XVI: «Non podemos gardar para nós a alegría da fe; debemos difundila e transmitila, fortalecéndoa así no noso corazón. Se a fe transfórmase realmente en alegría por atopar a verdade e o amor, é inevitable sentir o desexo de transmitila, de comunicala aos demais» [9].

Toda a existencia de san Xosemaría, e concretamente a súa mirar intensamente a Deus nas datas que agora conmemoramos, colócanos ante unha manifestación palmaria desa realidade. O seu empeño por desenvolver o Opus Dei era

inseparable do seu afán por difundir a fe católica.

Simultaneamente, esta actitude reflectíase tamén na súa alegría ante a variedade de vocacións no seo da común vocación cristiá. O Papa Francisco expresaba recentemente o seu desexo de que, «ao longo do *Xubileu extraordinario da Misericordia*, todos os bautizados puidesen experimentar o gozo de pertencer á Igrexa. Oxalá poidan redescubrir que a vocación cristiá, así como as vocacións particulares, nacen no seo do Pobo de Deus e son dons da divina misericordia. A Igrexa é a casa da misericordia e a "terra" onde a vocación xermina, crece e dá froito» [10].

Pidamos esta graza á Nai de Deus e nosa Nai, Nai do Amor Fermoso, acompañando espiritualmente ao Santo Pai na súa próxima viaxe a México, do 12 ao 18 de febreiro.

Acudamos á Virxe de Guadalupe para que, coa súa intercesión, xurdan moitos froitos espirituais - moitas conversións- desas xornadas, e tamén antes e despois, en México e no mundo enteiro.

Hai anos, en preparación para as vodas de ouro da fundación da Obra, o queridísimo don Álvaro escribíanos: «Encomendade á nosa Señora que reavive nas criaturas as ansias de fidelidade a Xesucristo, Cabeza deste Corpo Místico, mediante unha conversión profunda ao sentido sobrenatural da vocación cristiá, que lles conduza á práctica dos sacramentos, á vida interior de unión con Deus, á caridade fraterna, á dócil obediencia aos Pastores, á fortaleza para custodiar e propagar a fe e a boa doutrina, sen aceptar desleais compromisos» [11].

Prolonguemos esta oración de don Álvaro e seguíde rezando polas

outras miñas intencións, sen que falte a petición polas enfermas e os enfermos: ultimamente o Señor está a chamar a moitas irmás e a moitos irmáns vosos; costa, e moito!, pero temos que acatar *ex toto corde*, con todo o corazón, a xustísima e amabilísima Vontade de Deus, que ademais ten o feliz anverso de que van gozar da definitiva contemplación da Trindade Beatísima.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de febreiro de 2016.

.....

[1] Misal Romano, Mércores de cinza, Primeira lectura (*Jl* 2, 12-13).

[2] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 2-III-1952.

[3] San Xoán Paulo II, Litt. enc. *Dives in misericordia*, 30-XI-1980, n. 13.

[4] San Xosemaría, Notas dunha conversación familiar, 1-X-1970.

[5] *1 Jn* 1, 8-10.

[6] San Xosemaría, Notas dunha conversación familiar, ano 1971.

[7] Papa Francisco, Bula *Misericordiæ vultus*, 11-IV-2015, n. 8.

[8] Papa Francisco, Mensaxe para a Xornada mundial de oración polas vocacións, 29-XI-2015.

[9] Benedito XVI, Discurso na inauguración da Asemblea diocesana de Roma, 11-VIN-2007.

[10] Papa Francisco, Mensaxe para a Xornada mundial de oración polas vocacións, 29-XI-2015.

[11] Beato Álvaro do Portillo, *Carta*, 9-I-1978, n. 13.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-febreiro-de-2016/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-febreiro-de-2016/) (05-08-2025)